

ЦІКАВІ ФАКТИ ПРО РИБУ СОМ

- Сом – найбільша прісноводна риба в українських водоймах.
- Соми живуть до **80 років**.
- Маса дорослого сома сягає **300–400 кг**, а довжина тіла – до **5 м**.
- Спина у сома темно-сіра, а живіт – брудно-білий.
- З настанням холодів соми збираються в зграї, залягають на зиму в глибоку яму, і не харчуються аж до весни.
- Сом ковтає їжу разом з водою, не відкушує і не пережовує її. На мілководді полює оригінально: стає проти течії, розкриває рот і ковтає зграйки мальків, що плывуть назустріч.
- У 4–5 років соми утворюють пари, шукають затишне місце (мілководдя, заводь), де самка відкладає до **500 тис. ікринок**. Самець доглядає ікру до появи мальків. Після цього пара розпадається, кожен повертається до своїх схованок.
- У 5 років довжина тіла сома досягає 1 м, а маса 8–10 кг.
- На нашій планеті налічується до **500 видів** сомів. Серед них є багато акваріумних видів, які мають дуже різноманітне забарвлення. Можливо, у твоєму акваріумі теж живе сомик?
- Наші предки вважали, що на сомах їздить Водяний, тому називали цю рибу „чортів кінь”.

Автор газети:
Галина Шевченко,
переможець I Всеукраїнського
інтернет-конкурсу
„Учитель року – 2016” за версією
журналу „КОЛОСОК” у номінації
„Початкова школа”

Передплатний індекс 89454

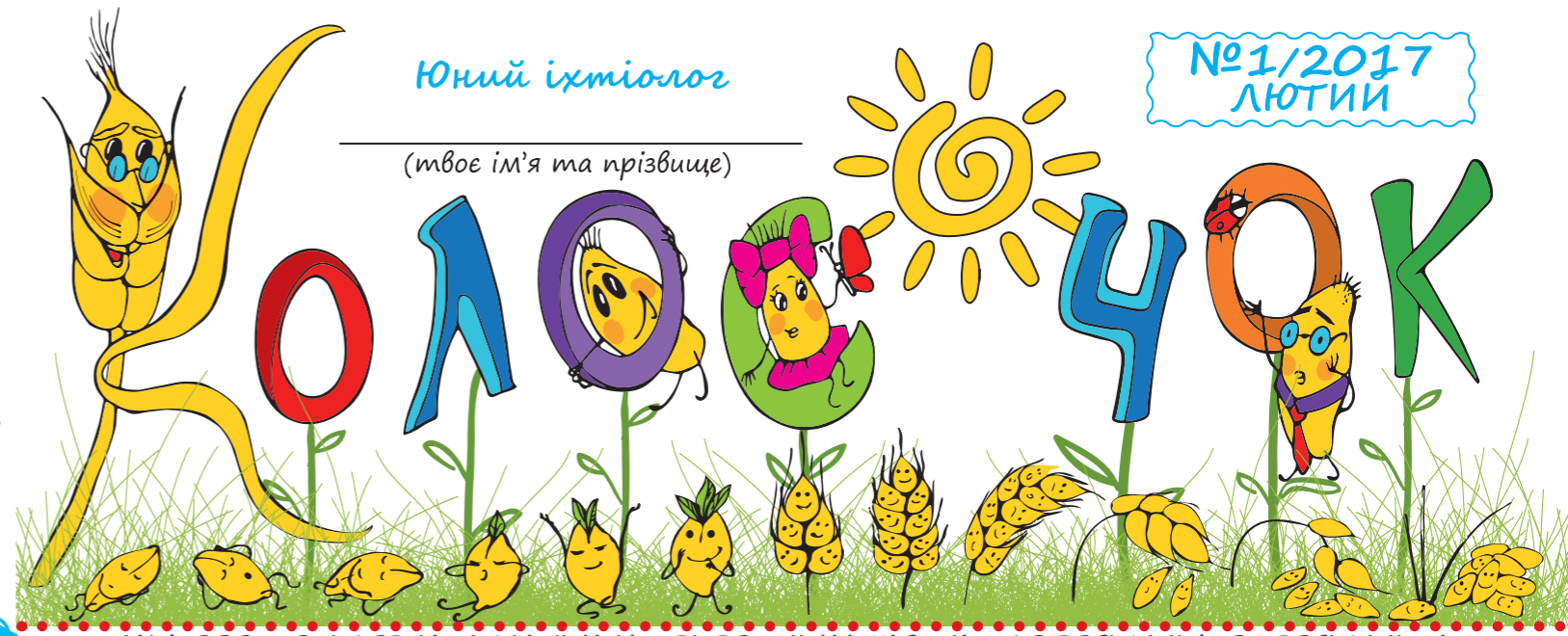
Головний редактор:
Дарія Біда, тел.:(032) 236-71-24,
e-mail: dabida@mis.lviv.ua
Дизайн і верстка: Каріне Мкртчян-Адамян

Підписано до друку 20.01.17,
формат 60x84/8.
Друк офсетний. Наклад 12 000 прим.
Адреса редакції: 79038, м. Львів,
а/с 9838. Надруковано в друкарні
ТОВ „Видавничий дім „УКРПОЛ”.

Юний іхтіолог

(твое ім'я та прізвище)

№1/2017
ЛЮТИЙ

НАУКОВО-ПОПУЛЯРНА ТЕМАТИЧНА ПРИРОДНИЧА ГАЗЕТА ДЛЯ РОЗУМНИКІВ І РОЗУМНИЦЬ

ЧОМУ РИБА СОМ САМОТНЯ?

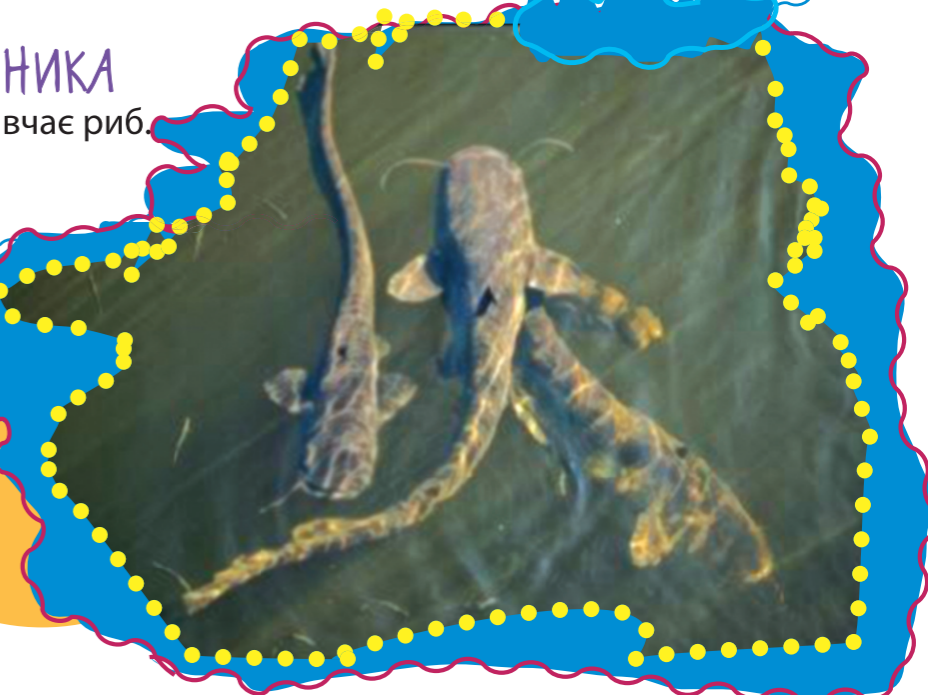
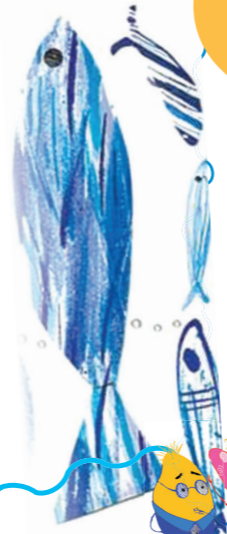
(Наукова казка)

Сонячного дня в глибокій ямі на дні річки з'явилися вусаті мальки. Вони були допитливі, підводне царство здавалося їм неймовірним, а життя – пречудовим. Хвильки гойдали малят, як колисочка, а річковий пісочок і мул, в який полюблили зариватися малюки, вкривали, наче тепла ковдрочка.

Так минуло 8 днів. У животі мальків бурчало, хотілося їсти, і малята почали шукати поживу. Підпливли до інших, більших, мальків, і запитали: що можна їсти? А ті як почали реготати:

– Які ж ви негарні! З виду – рибки-дітки, а вуса, як у дідуса-рибалки!
Ха-ха-ха!

СЛОВНИЧОК РОЗУМНИКА
ІХТІОЛОГ – учений який вивчає риб.

Засоромилися вусаті мальки і повтікали хто-куди, щоб не чути тих глузувань. Хтось заплив у найглибшу яму у річці, хтось сховався за коряку, хтось – на мілководді причаївся серед водоростей...

Кожен чекав у схованці темряви. А коли настала ніч, вони повипливали і давай шукати і пробувати на смак все, що ворушиться, бо вночі під водою темно, не видно нічого. Тільки вусиками й можна щось нащупати. Комусь трапилися дрібніші мальки, комусь – черв'ячок, хтось водяного клопа проковтнув.

Минали дні. Наші мальки підростали. Жили вони самотньо, кожен у своїй схованці, а випливали з неї переважно в темну пору доби, бо соромилися своїх вусів. А вони ставали дедалі довшими: одна пара – зверху, а дві коротші – знизу під ротом.

Але предмет їхнього сорому став чудовим пристосуванням для полювання. Лягають сомики на дно або зариваються буває в мул так, що стирчать лише вуса, і хитають ними, наче це водорості або черв'ячок. Пропливає поруч вусика маленька рибка, рак, жаба, молюск, замешкається, і сом миттєво хапає свою здобич. Інколи навіть маленьке дике каченя чи гусеня потрапляло у величезну вусату пащеку!

Від такого нічного життя очі у сомів стали зовсім маленькими, бо в темряві все одно нічого не видно. Голова сплюснута – так легше плавати поблизу дна водойми. Луски на тілі не має, але є досить слизу, завдяки якому легше маневрувати у воді та зариватися в мул.

Минуло багато років. З вусатих мальків давно повиростали прісноводні велетні – соми. Але вони все ще соромилися своїх вусів і усамітнювались в ямах. Усі водні жителі побоюються цих величезних хижаків і поважають за те, що вони справжні санітари водойми: з'їдають хворих і ослаблих риб, рештки інших тварин.

Галина Шевченко

